Danske Døves Ungdomsforbunds

VISUALIS

Verdens-kongres i Canada

Supercool dansk forkvinde

... og fin, fed sommer

nr. 3
oktober 2003

"Ta en tur til Spanien"

- og forkæl dig selv...

SPANIEN/ÅRHUS SVØMMEHAL
... er badeanstalten med de mange muligheder.
Tag hele familien afsted og få en god fælles oplevelse
eller forkæl dig selv med en tur i dampbad
evt. suppleret med et besøg hos enten massør,
skønhedsklinik, zoneterapeut, frisør eller cafe.

SVØMMEHALLEN:
Trænings/motionsbassin 25 m – 28 grader.
Spabad 34 grader – kører i 10 minutters interval.
Børnebassin med meget legetøj – 28 grader.
Baby/varmtvandsbassin – 34 grader.
Søndage er store familiebadedag
– børn må være i alle bassinerne.

VARMLUFT:
På varmluftsafdelingen tilbydes varmluftsrum,
dampbad med salt og olie, isbrus, omklædning
i kabiner og selvfølgelig adgang til svømmehal og sauna.
Børn under 15 år har ikke adgang til varmluftsafdelingen.

ALM. AFDELING:
På både dame- og herreafdelingen er der puslebord,
badekar, kravlegård og høj stol, så her er alle muligheder
for at bade før og efter svømmeturen for både forældre
og børn/babyer, og der er også mulighed for
en tur i sauna og dampbad.

BABY:
I perioden september–april står der hver mandag og
onsdag kl. 10.00 – 12.00 en instruktør klar med råd
og vejledning ved babybassinet (incl. billetpris).

ÅBNINGSTIDER:

Mandag–fredag	kl. 07.00–21.00
Lørdag	kl. 07.00–17.00
Søndag	kl. 09.00–17.00

Besøg os på www.aarhus.dk.

ÅRHUS SVØMMEHAL – SPANIEN 1 – 8000 ÅRHUS C – TLF 86 13 25 77

indhold

Nyt fra sekretariatet 3

Ledere med handicaps 3
Leder af Metter Sommer

Primitivitet og
culicoides impunctatus.....4
... et alternativ til verdenskongresser
og femstjernede hoteller i verdens storbyer

WGDYS' generalforsamling 6

Muligheder og udfordringer
i det 21. århundrede.....7
... vidt forskellig dagsorden for rige
... og fattige lande

Verdensungdomslejr 2003
i Canada 8

Naturbevidsthed 10

Le Mans 2003..... 12

Skuespiller-uddannelse
for døve i DK 13

Synspunkt 15

Telefonferie? 16

visualis

ISSN: 1396-4267

Redaktion:
Alex Stensholm (ansv.)
Em: alehan@aub.dk
Elisa Klejs Nielsen
Simon Bak
Pernille Nellemann
Mette Bjørnholt Bertelsen
Thomas Philip
Niels B. Mogensen

Sekretariat:
Danske Døves
Ungdomsforbund
Postboks 704
Rantzausgade 60[1]
2200 København N
Txt: 35 24 09 19
Tlf: 35 24 09 12
Fax: 35 24 09 20
E-post: ddu@deaf.dk
www: www.visualis.dk

Annoncer:
Gurli Andersen
Horsensvej 1
Salten, 8653 Them
Tlf: 86 84 91 11
Fax: 86 84 85 10

Prepress og tryk:
Grafisk Værksted
Vandtårnsvej 100
2860 Søborg
Tlf: 39 56 09 90
Fax: 39 53 09 91
Txt: 39 53 09 92

Redaktionen påtager sig intet ansvar for uopfordret indsendt materiale.
Redaktionen forbeholder sig ret til at forkorte og redigere breve og artikler der optages i bladet.
Synspunkter fremført af de enkelte skribenter dækkes nødvendigvis ikke af forbundet eller af redaktionen.

Nyt fra sekretariatet

Efter en lang sommer er DDU's sekretariat atter oppe i omdrejninger. Den 12. september var der bestyrelsesmøde og her blev en lang række emner drøftet:

Fremtid

Det fremtidige samarbejde med ungdomsklubberne, udvalgsarbejde, evaluering af Projekt Grænser samt kommende projekter, aktiviteter i 2004, (lejre, kanotur, generalforsamling) internationalt arbejde, Visualis og hjemmesiden, Ci og meget mere.

Der nok at tage fat på.

Klub-besøg

Den 29. september vil et par bestyrelsesmedlemmer holde foredrag i ungdomsklubben Absalon og fortælle om DDU.

Er der andre ungdomsklubber, der gerne vil have besøg af DDU, så kontakt os på ddu@deaf.dk.

Kontrol med medlemstal

DDU får hvert år penge fra Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF). DUF har i et stykke tid været i avisernes søgelys, bl.a. fordi de har udbetalt store driftstilskud til forskellige organisationer og fordi nogle organisationer har svindlet med medlemstallene.

For DDU kan det betyde endnu mere kontrol!

Ledere med handicaps

– tanker fra verdensungdomslejren

Leder af Mette Sommer, medlem af DDUs hovedbestyrelse

Her i midten af august plejer man at sunde sig efter en lang sommerferie for at vende tilbage til det trivielle hverdagsliv hvor man atter er underlagt andre autoriteter end ens egen. Men gudskelov er man ofte ladet op med ny energi og det gælder ikke mindst for os som har deltaget i verdensungdomslejren i Canada.

Bevidstheden om at være døv blev i høj grad styrket af samværet på lejren. Fornemmelsen af at kæmpe – i det stille og i det offentlige – på lige fod med 100 andre unge, for at opnå bedre vilkår som ung, studerende og døv, var en oplevelse.

Denne gang var det ikke bare håb og tanker der viste, hvordan vi som minoritetsgruppe har muligheder i det moderne samfund – der var også eksemplariske beviser. Af den lederstab, der var til for at holde styr på ungdomslejren, programmet og os deltagere, var der flere unge døve der ikke bare var døve.

Nogle havde andre handicaps såsom bevægelsesproblemer eller Usherssyndrom i alvorlig grad, og andre havde en anden seksuel orientering og hudfarve. I det danske samfund oplever vi kun sjældent at disse minoriteter gør sig synlige eller ligefrem kommer til orde, så det var meget inspirerende at se, hvordan denne heterogene ledergruppe i sidste ende blev respekteret og beundret af mange.

De holdt workshops om deres andet handicap, anden seksuelle orientering, anden hudfarve og talte åbent om deres problemer i hverdagen.

De respekterede sig selv og turde stå frem med deres handicap, samtidig med at de var ledere. Det sendte mine tanker på flugt, hjem til mit hverdagsliv på universitetet hvor jeg af og til overhovedet ikke tror på at døve kan blive ledere eller blive tildelt noget ansvar.

Efter mødet med lejrens ledere til stod det klart for mig: Såfremt man respekterer sig selv og nærer en tro på, at man kan blive leder på trods af sit handicap, er man med til at nedbryde forhindringerne og styrke døves ret i samfundet. Herved kæmper man også en kamp for hørende. De har alt for ofte behov for forbilleder, der kan vise verden at andre end de perfekte almindelige unge menneskerkan bidrage til samfundt – og her tænker jeg ikke kun på døve.

Vi KAN sagtens klare at tage et ansvar som ledere eller som undervisere i hørende klasser ... eller noget helt andet banebrydende!

Vi skal bare tro på os selv og udfordre det moderne samfund på åbenhed og respekt, så det nuværende rod af usikkerhed, fordomme og skæve forventninger kan blive afløst af indsigt og forståelse – og vores evner kan blive bevist.

Primitivitet og culicoides impunctatus

ved Alex Stensholm

Hvis du ikke er typen, der er til verdenskongresser, bekvemme hotelværelser og femstjernet køkken i storbyer som fx Móntreal, Hong Kong, Sydney eller Buenos Aires – og hvis økonomien ikke rækker så langt – er der en god mulighed i Skotland.

Tag med rygsæk

Skotland opfattes af mange som landet med nærige mennesker, men heldigvis er billedet langt mere nuanceret, og det man skal gøre – som Henrik og jeg gjorde – er at tage en rygsæk og putte solide, vandtætte vandrerstøvler, en vind- og vandtæt jakke (og evt. bukser) og måske spray mod mitter (culicoides impunctatus – eller midge på engelsk) deri – og eventuelt også telt.

Der er meget mudret i højlandet – specielt når det regner hvilket det ofte gør.

Overnatning

Man finder passende SYHA-hosteller der er utroligt godt beliggende i forhold til naturen, og dem er der mange i højlandet med priser fra £ 7,50 til £ 14,75 *(£1 UK sterling = 10,50 KR.)* per nat afhængigt af, hvilket hostel man vælger.

Jo mere populært et hostel er, des dyrere er det. Jo mere øde beliggende et hostel er, des billigere er det, og i nærheden af stort set alle hosteller i højlandet (ikke i storbyerne) er der gode vandremuligheder hvilket formindsker udgifterne til transport yderligere, for man kan meget nemt bruge hele dagen på en tur, og når der er mange vandrestier, kan man også komme til at bruge lang tid på det. Eneste udgift er mad og overnatning – og det er endnu billigere hvis man selv laver mad.

Henrik og jeg havde valgt seks øde beliggende hosteller som var svære at komme til, og en herlig kro som lå midt i en dal, og vi var klar til at vandre så meget at vores fødder ville komme til at ligne den afskyelige snemands, og det kom vi bestemt også til! Nedenstående er kun et udpluk af hvad vi har oplevet, og hvad man kan blive inspireret til at gøre.

Craig

Craig (fra £8,75 per nat) er et øde beliggende SYHA-hostel der ligger ved kysten, og man kan kun komme dertil ved at vandre fem kilometer på en sti fra en meget lille landsby, Diabaig, som man *kun* kan komme til med postbil hvis man ikke er i egen bil.

Diabaig ligger vest for Toridon i Vestskotland. Hostellet er et stenhus beliggende i en lille fugtigt dal, og ved siden af hostellet er der et vandløb man kan bruge til at vaske tøj i.

Der er kun dette hus i miles omkreds! Der er ikke bad på stedet, og nærmeste købmand er 20 km væk, så det gælder om at forberede sig grundigt, for man skal slæbe det hele med til Craig. Derudover skal man i øvrigt tage alt affaldet med væk. Der er heller ikke køleskab, og vandet skal koges helt, for der er bakterier.

En ekstra »luksus«

Som om det ikke er nok, er der utroligt mange mitter – som Henrik og jeg altid yndede at kalde skidemidges – som er nogle rigtig lede sataner. De er kun 1 mm lange, men ikke desto mindre har de 40 tænder som de bruger til at skære i menneskehud, og bagefter suger de blod ud. Det kan tydeligt mærkes når de bider.

Hvis det *ikke* blæser og er rigtigt fugtigt, er det en dårlig ide at gå på toilettet (et lille udhus) uden for stenhuset om dagen, for man bliver helt sikkert overfaldet af dem, for på sådanne dage kan man nærmest ikke se ud af vinduet på grund af et vist antal uhyrlioner mitter – og de bider overalt – på numsen, på tissemanden og på ansigtet – alt hvad der er kød! Gå hellere på toilettet om natten.

Henrik og jeg var heldigvis vant til at overskride vores dårlig-lugt-grænser) og til at udnytte vores kreativitet hvad angår madlavning (pasta – som i øvrigt giver megen energi hvis man skal vandre op til 25 km om dagen) – og vi prøvede at finde os i mitterne, for de kom også ind i huset hvis de så deres snit til det (fx når døren blev åbnet).

Her er vandrerhjemmet på Rassey. Bemærk naturens nærhed!

En ikke helt almindelig overdådighed på alverdens vandrerhjem!

Carbisdale Castle

Et andet bud på et SYHA-hostel der er meget mere komfortabelt end Craig, er Carbisdale Castle i Sutherland nord for Inverness. Carbisdale Castle blev bygget mellem 1906 og 1917 for hertuginden af Sutherland, men blev givet til SYHA som gave i 1945.

Det ligger på toppen af en bakke omgivet af skov og det er et af de allermest overdådige hosteller i hele verden med sit eget statuegalleri, et solidt klokketårn og en labyrint af farvede gange, trapper, haller, sale, kældre og værelser.

Det kan være uhyggeligt når det er mørkt, specielt hvis man er et barn og synes det er spændende.

(fra £14,00 per nat inkl. morgenmad). Vi lader billederne tale for sig selv.

Se selv: Scottish Youth Hostels Association www.syha.org.uk

Tegning af Teddy Witzansky

Naturen er meget rå og præget af millioner af års erosion

Her er det mig ved toppen af Ben Nevis, Storbritanniens højeste bjerg på 1.343 meter

WFDYS' generalforsamling

..til verdenskongres i Canada

WFD: *World Federation of the deaf*

WFDYS: *World Federation of the Deaf Youth Section*

af Kasper Bergmann og Mette Sommer

Som mange måske ved, afholdt WFD (World Federation of the Deaf) deres kongres i en uge denne sommer i Montréal, Canada. En af de enestående begivenheder har i vores øjne været den store opmærksomhed omkring deres ungdomssektion, bedre kendt som WFDYS.

Inden kongressen mødte over 100 unge fra 32 forskellige lande til en uges politisk ungdomslejr. Arrangementet sluttede med en generalforsamling der foregik lige efter WFDs generalforsamling og lige før selve kongressen åbnede.

Salen hvor WFDYS' generalforsamling skulle foregå, var godt fyldt op af de delegerede (to fra hvert af de 32 repræsenterede lande) og mange andre observatører hvilket resulterede i at mange måtte bruge deres benmuskler for at kunne overvære generalforsamlingen. Dagsordenen til generalforsamlingen kunne ikke være mere traditionel, men desværre havde vi kun 4 timer (WFD derimod havde to dage til deres generalforsamling) til at gå gennem alle punkterne.

Vi var som danske repræsentanter stolte over at have én der havde siddet i WFDYS' bestyrelse i 4 år, og som nu stillede op til formandsposten. Men inden valget af den ny bestyrelse skulle årsberetningen, arbejdsprogrammet og vedtægterne gennemgås. WFDYS' største ambition er uden tvivl alle de lejre der finder sted hvert fjerde år.

Indtil da havde de kun juniorer og unge som målgruppe, men på forsamlingen blev der stemt for at der også skulle arrangeres lejr for børn i alderen af 10–12 år. Danmark fik æren af at blive det første værtsland for børnelejr i 2006. Den næste juniorlejr i 2005 afholdes i Sverige der fik flere stemmer end Italien og Schweiz.

Det var tydeligt at WDFs beslutning om at næste værtsland for WFD-kongressen i 2007 blev Spanien og ikke Sydafrika, ikke var tilfredsstillende for de unge delegerede. Mange kritiserede beslutningen for at være meget vestligt orienteret og for at være præget af en mangel på respekt for den tredje verden. Ungdomslejren skal nemlig altid finde sted lige før WFD kongressen hvorfor det bliver i Spanien den næste verdensungdomslejr skal foregå.

WFDYS' ny bestyrelse blev valgt, og selvom alle der stillede op, fik plads i bestyrelsen, var det ikke helt uden kamp. Vivien Batory fra Danmark blev forkvinde, og til næstformandsposten fik Juan Gouveica fra Venezuela mange flere stemmer end Therese Rollven fra Sverige. Juans sejr var uden tvivl symbolsk, for han havde til forskel fra Therese deltaget i lejren. Det betød meget at man havde gjort sine kvalifikationer kendte blandt deltagerne hvor mange af dem også var delegerede til forsamlingen.

Det endte med at bestyrelsen kom til at bestå af fem kvindelige og blot to mandlige repræsentanter.

Den alt for korte, men flot organiserede generalforsamling blev afsluttet efter fire og en halv time.

Danske Døves Ungdomsforbund ønsker den ny bestyrelse tillykke, og ikke mindst vil vi bakke op om Vivien Batory der med den fornemme post sikkert vil være med til at fremme den danske døve ungdoms profil ude i den store verden.

Dansk forkvinde i WFDYS

Muligheder og udfordringer
i det 21.århundrede

Af Anne Hyland Nielsen og Elisa Klejs Nielsen

Kongrescentret dominerede totalt som en kæmpe betonklods tæt ved Chinatown i Montréal i Canada og dannede rammen om den 14. verdenskongres for Døve fra dem 18. til den 26. juli 2003.

Deltagerne og medarbejderne

Hver eneste dag var der et velorganiseret mylder af døve, hørehæmmede og andre nysgerrige i centret. Der kom folk fra næsten 100 forskellige lande, og der blev tegnet lige så mange forskellige slags tegnsprog.

Frivillige medarbejdere fra det canadiske døveforbund bød hver eneste dag velkommen med et smil og »godmorgen« eller »hav en god dag« og de var flinke til at fortælle i hvilken retning man skulle marchere en halv kilometer for at nå til et bestemt foredrag på under 10 minutter.

De der havde betalt for at komme ind og høre foredrag, se en udstilling eller noget andet, gik rundt med en blå pengekat om halsen og en kæmpe rød nylontaske. Man studerede omhyggeligt hinandens maver, for det var der man kunne finde pengekatten, der var plastret til med ens navn, land og hvilken organisation man repræsenterede.

Indenfor småfrøs folk på grund af en ekstrem aircondition der sendte isnende fingre ned ad nakken på en, hvor imod man nærmest smeltede udenfor i det lumre canadiske vejr.

Kongressen

Foredragene spændte fra det trivielle har-hørt-det-før og hvor-passer-det-foredraghenne? til utroligt spændende emner.

Der var adskillige kategorier som menneskerettigheder, teknologi, kommunikation, sprog og kultur, udviklingslande, undervisning og sundhed, og så var der specielle interessegrupper for unge døve, bøsser og lesbiske, religion, ældre døve, døvblinde, døve kvinder, indfødte døve, medier og så videre.

Man vil gerne deltage i alle foredragene, men det var begrænset for hvor mange timer om dagen man kan bruge på det, og man kan ikke være flere steder på én gang.

Det foredrag der var værd at huske, var under kategorien »Menneskerettighederne«. Dr. Tove Skutnabb-Kangas fra Roskilde Universitet holdt et foredrag om »Linguistic Genocide and the Deaf«.

Foredraget handlede kort fortalt om at tegnsprog er en ikke-materiel ressource, dvs. viden/kompetence som ikke kan byttes væk som man kan gøre med materielle ressourcer. Bruger man tegnsprog som modersmål, er det svært at forbyde tegnsprog og tiltvinge et folk et andet sprog. Gør man det, kaldes det sprogmord.

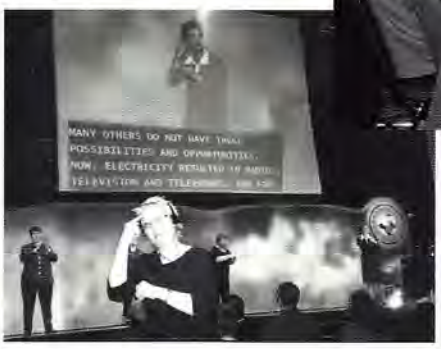

Mennesker der behersker flere sprog, har større ressourcer end dem der tiltvinges et sprog der ikke er naturligt for dem – forudsat at de kan det første sprog korrekt (i dette tilfælde tegnsprog).

Ifølge den europæiske menneskerettighedskommission er der ikke et politisk bindende tilsagn der sikrer at folk der tilhører en minoritetsgruppe eller taler et minoritetssprog i et majoritetssamfund får undervisning og forskning på deres eget sprog – der er blot nogle spæde minimumskrav. Derfor vælger mange landes regeringer kun at opfylde minimumskravene og heller ikke mere. Det er det der skal laves om på.

De rige lande

Hvilke udfordringer og muligheder skal døve arbejde med? Man kan dele udfordringerne op i to.

De »rige« lande har følgende udfordringer: Man har problemer med at få folk ind i organisationsarbejde både lokalt og nationalt, en hel del lande kæmper stadig for at få deres lands tegnsprog anerkendt som enten et minoritetssprog eller et selvstændigt sprog (bl.a. Danmark), og hvad man skal gøre med hensyn til at fremme tegnsprog som sprog nr. 1. over for forældre der vælger at lade deres børn CI-operere og skoler der vælger oralismen som kommunikationsform.

Hvilke muligheder har vi for at løse disse »problemer«? Vi har viden og ekspertise der skal få folk til at lytte til os. Spørgsmålet er bare hvordan. Det er det vi hver især skal finde ud af.

De fattige lande

De »fattige« lande er stadig bagefter på mange områder, og deres udfordringer er manglende døveskoler, døveforeninger, et solidt netværk blandt døve borgere, forbedring af uddannelsesmuligheder, oprettelse af tolkeservice osv. Hvilke muligheder har de? De har mulighed for at trække på de »rige« landes erfaringer og døve der virkelig gerne vil gøre noget for dem selv.

Verdenskongressen har ikke ført til noget revolutionerende, men blot bolde der er kastet op i luften, grebet og sat ind i kasser, og nu er det op til os at kæmpe for vores ret til at være mennesker med alle livets goder og fordele.

Verden ungdoms

WFDYS
afholder
hvert fjerde år
i forbindelse med

WFD´s verdenskongres
en lejr for medlems-
landendes yngre klientel
på 18 – 30 år.

Hvor og hvem?

Sidste verdensungdomslejr blev i 1999 afholdt i Australien. Denne gang faldt hammeren på Canada som stillede op med et stort og flot lejrarrangement i Laurentides-bjergkæden. Den eksakte lokation var Val-Morín, et skisportshotel iført sommergevandter. Udvalgt til at bære de danske faner var Mette Sommer, Bruno Ottesen, Lars Knudsen og så undertegnede – Mette B.

Et kampvalg var der slet ikke tale om, for konkurrencen var egentlig ikke særlig intensiv da der stort set kun var os fire der stillede op. Dette kunne godt undre lidt – kom ud af starthullerne en anden gang, i blommen af Danmarks ungdom! Find kampgejsten og gå til angreb på den store vide verden!

Mangfoldighed

Lejren varede i syv korte (tiden flyver i godt selskab) dage, godt præget af aktiviteter og især dét at møde nye mennesker fyldte meget i dagsordenen. Alle mulige lande var repræsenteret – lige fra Argentina til Malaysia. Det var virkelig en overvældende oplevelse at se så stor en mangfoldighed blandt WFDs håbefulde fremtid, den spirerende jugendheit – en masse endnu ikke-udklækkede karrierefolk i døveverdenen med hver sin mentalitet, kultur og hudfarve og ikke mindst humor.

»National-aften«

Dét at blive helt sentimential over sit eget land var der meget af under lejren; eksemplificeret i form af udveksling af anedokter om kulturelle forhold og ikke mindst de mange ceremonielle ritualer såsom fx præsentation af hver nationalitet og deres skikke, traditioner og nationaluniformer.

Som folk dog konstant viftede med hænderne (døvependanten til klappen-i-hænderne) som konsekvens af den canadisk-amerikanske begejstringsmentalitet! På et tidspunkt blev det næsten mig (med udpræget dansker-mentalitet) for meget, så jeg gav mig til at tælle hvor mange gange hænderne røg op i luften. Jeg talte over 200! Arrangementet hed »Nationalaften« hvor hvert land skulle præsentere sig selv.

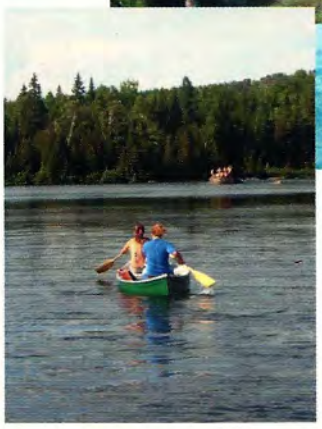

Aktiviteter og deltagelse

De forskellige aktiviteter under lejren havde form af gruppekonkurrencer, teater, workshops, samarbejdslege, utallige foredrag og ikke mindst de sociale aktiviteter om aftenen. Der blev faktisk lagt lige så stor vægt på at deltage aktivt i foredragene som at deltage aktivt i at feste hver eneste aften i pubben.

Mange unge var temmelig seriøse med notatskrivning etc. Folk holdt sig heller ikke tilbage for at stå op og stille alle mulige spørgsmål og kommentarer, såvel begavede som ubegavede, så man skal egentlig have en vis grad af interesse i organisationsarbejde og i at overvære de forskellige foredrag ligesom man skal være klar til at inspirere og blive inspireret.

Luksuriøs overnatning

Faciliteterne på hotellet var virkelig overvældende luksuriøse. Jeg vil skyde på at hotellet var 5-stjernet – med pool, spabad, tennis og svensk massage (så dog desværre ingen stor, solbrændt fyr med lyst hockeyhår ved navn Björn).

Mange af deltagerne fik endda eget værelse med en king-size seng med daglig opredning, badeværelse oftest med badekar og luftkonditionering.

Et par af deltagerne havde ligefrem »dronningeværelser«, værelser med eget TV, sofa og hvad ved jeg. En yderst praktisk anretning hvis man skulle få den tanke at tage sine amourøse forbindelser med hjem. Hvad festerne om aftenen angår, vil vi lade billederne tale – bladet hedder jo Visualis!

2003 i Canada

Affald og skod – hvad er forskellen?

Det ikke-ironiske

Jeg bemærker altid, at disse herlige rygere altid smider deres cigaretskod ned på gulvet og træder dem flade for at slukke ilden. Hovedbanegårdens gulve og perroner er altid pyntet så smukt med cigaretskod – jeg tror ikke engang at Sankt Petersborgs georgianske bygninger er lige så flotte.

Hovedbanegården afgiver også en så fantastisk aroma af røg, at jeg kan sniffe mine lunger helt sorte ved at gå i nærheden af eller rundt på Hovedbanegården. Det er helt ekstatisk! Jeg befinder mig altid i den samme tilstand når jeg går på cafeer og restauranter. Jeg bliver helt beruset af lykke.

Foder

Når jeg tager på stranden, er det så spændende at tælle hvor mange cigaretskod der er. Jeg er nået til 878.224 skod, og der er mange flere endnu, så jeg glæder mig til at fortsætte erhvervet til næste sommer. Det er en rigtig skodstrand. Der er flere skod end sandkorn. Følelsen af skod der rører mine fødder, er helt utrolig – helt ubeskrivelig.

Jeg tager det altid med et smil – også når jeg ved at det ikke er i orden at smide papiraffald på gaden. Men cigaretskod skal jo lige pynte vores kedelige byer, gader og strande. Bare ikke bananskræller, æbleskrog eller papir. De skal smides i affaldskurven eller -spanden.

Det helt utroligt filosofiske spørgsmål er: Hvorfor smider folk papir i affaldskurven på stranden, men ikke cigaretskod? Hvad er forskellen egentlig? Hvorfor er det egentlig i orden at svine stranden til med cigaretskod? Hvorfor er det på sin plads at smide tyggegummi på gaden? Der er mange flotte, sorte pletter overalt i byerne.

Det ironiske

Når jeg rejser og vandrer på en sti oppe i nogle bjerge, hænder det ofte at jeg finder nogle cigaretskod, og jeg synes at det sætter et pres på mit humør. Hvorfor kan folk ikke bare smide en coladåse eller en bananskræl i stedet? Det er lige så grimt. Jeg synes det er meget vigtigt at man er meget bevidst om hvad man gør med sit affald.

Der er også folk som ryger ude på havet og smider cigaretskod over bord fordi vandet jo så automatisk slukker ilden, men problemet er at fisk tror det er mad. De spiser så skoddet – og specielt de gule skod indeholder et for fiskene giftigt stof der får deres maver til at gå i spåner – fiskene lider faktisk en pinefuld død. Dette problem er man meget opmærksom på i Australien hvor man bedes lade være med at ryge på stranden – eller i det mindste tage skoddene med sig igen.

PJ + SKJOLDBY
GRAFISK HUS
dtp · layout · kopi · digital · offset · tryk i alle farver
Stenagervej 3 · 4000 Roskilde · Tel. 4630 6060 · Fax 4630 6062
info@pj-skjoldby.dk · www.pj-skjoldby.dk

LUND
MOSQUITO
CYKEL CENTER
LANDROVEJ 2 – 5800 NYBORG – TLF/FAX 65 31 10 76
Professionel service, råd og vejledning.

Nyt Syn
NYBORG OPTIK
Statsaut. Optometrister • Kontaktlinse- og Svagsynsspecialister.
- **Briller**
- **Kontaktlinser**
- **Svagsyn**
- **Kikkerter**
- **Synstræning**
- **Erhvervsbriller**

Medlem af Danmarks Optikerforening og Dansk Erhvervsoptik
Nørregade 18 • 5800 Nyborg
Telefon 65 31 10 10 • Telefax 65 31 10 79
www.nytsyn.dk

Velkommen hos
Q8 NYBORG
v/ James
Mc Charthy
Vestergade 18
5800 Nyborg
Tlf. 65 30 17 98
Fax 65 30 27 28
BYENS BEDSTE BILVASK
vi giver kaffen mens du venter
NYBAGT BRØD
VIDEOUDLEJNING M.M.
»QVIK-MENU« 29,95 + PANT
»QVIK-TANK« LAVPRIS *Spar 15 øre/liter*

bevidsthed!

Det samme gør sig gældende for frugt. Man kan vel ikke smide et æbleskrog i Saharaørkenen. Æbler hører ingen steder hjemme der. Man skal tage æbler med ud af området igen. Tænk hvis man købte en vandmelon med til Qaanaaq i Nordgrønland og smed skrællen ud i naturen fordi man vidste at naturen så ville nedbryde det, men problemet er jo at der er sæler og isbjørne omkring Qaanaaq – de har i hvert fald aldrig set en vandmelon før! Jeg synes ikke det er nødvendigt at introducere dem for en ny delikatesse!

Man skal vel heller ikke smide rester af jordbær ud i Amazonjunglen?

Endvidere synes jeg det er meget vigtigt at man ikke fodrer dyr (heller ikke selv om ens børn synes det er sjovt!) uanset hvad, for det gør dem afhængige af at mennesker fodrer dem, og det kan gøre dyr upåvirkede af menneskers tilstedeværelse. Det er ikke godt.

IKKE dyrene!

I Australien vanker der kæmpe store bøder hvis man fodrer dyrene – og det er det rigtige skridt.

På verdens største sandø, Fraser Island, i delstaten Queensland er der dingoer (vilde hunde), og før man besøger øen som turist får man at vide, at disse dingoer må man ikke fodre, for så forsvinder deres naturlige distance til mennesket, og de begynder at nærme sig folk – og det betyder at de såkaldte *rangers* (skov– eller park– betjente) må skyde dem.

Tegning af Teddy Witzansky

Gode råd

1. Gem filmholderen (tag gerne flere med) når du køber film til dit kamera – fyld filmholderen med lidt vand. Brug den/dem til dine cigaretskod når du er ude i naturen. Disse holdere er meget nemme – og når du kommer tilbage til civilisationen, kan du nemt smide disse holdere i en affaldsspand. Du kan også få filmholdere gratis i de allerfleste fotobutikker. Holderne kan også bruges til tyggegummi.
2. Vær med til at gøre strandene pæne – også i Danmark. Sluk cigaretten og smid skoddet ud det rigtige sted – nemlig i affaldsspanden, eller tag en filmholder med i første omgang, så er man fri for at gå hen til affaldsspanden hver gang. Det samme gør sig gældende for tyggegummi.
3. Når du er i en by, så sluk din cigaret ved at bruge kanten på en affaldsspand og smid derefter skoddet ned i affaldsspanden. Gør det samme med tyggegummi.
4. Tag altid en plastikpose med når du er på vandreferie eller almindelig ferie i naturen. Den (eller de) skal bruges til dit affald, fx frugtrester, brød osv. Tag alt med ud hvad du tager med ind!
5. Fodr aldrig dyr! Lad være med at ødelægge dem og deres forhold til naturen.
6. Gør ikke dyr stressede ved at drille dem eller gå for tæt på. Respekter dyrene i deres hjemområder. Det er dig der er gæsten.

Af Alex Stensholm

Le Mans 2003

Af Simon Bak

Le Mans er enhver mands drømmeparadis! At besøge dette paradis er en virkelig værdifuld oplevelse! Og det blev til virkelighed for os. Vores lille mandlige weekendtur til Frankrig, til det berømte 24 timers racerløb Le Mans.

Efterår 2002

Vi drenge sad i pejsestuen på Nyborgskolens kollegium mens vejret udenfor virkelig var kedeligt og gråt. Bladene faldt ned, og vi kunne mærke kulden. En af os fik pludselig en idé – nemlig Le Mans. Tanken om den pragtfulde lyd af bilmotorer og solskin fik og til at brase ind på pædagogernes kontor.

Vi spurgte om der var mulighed for at lave en fed tur til Le Mans. Pædagogerne syntes at det var en god idé, men det kostede jo penge. Prisen ville sikkert være vanvittigt høj, så vi forlod kontoret og vidste at det ikke gik. Drømmen om bilmotorer og sol forsvandt.

Skide være med penge

Le Mans nærmede sig, vi ville så gerne tage til Frankrig. Så vi drenge besluttede os for alligevel at tage af sted uanset hvad.
Vi SKULLE bare afsted til dette drømmeparadis. Pædagogerne og vi blev enige om at det skulle gennemføres. Men først skulle vi betale, så pædagoger kunne være sikre på at vi havde råd.

Det blev dyrt, men alligevel var der mange som ville med. Det blev ni drenge og to pædagoger. Men kvinder – strengt forbudt!

Da vi havde betalt, skaffede pædagogerne billetter til Le Mans. Endelig kunne turen gennemføres! Bare tanken om dette paradis gjorde os utålmodige. Vi kunne næsten høre Le Mans kalde på os....

Den 12. juni

Torsdag den 12. juni tog vi af sted. Efter vi havde spist frokost og pakket alt ind i en lille bus, var vi klar. Pladsen i minibussen var ret trang, men vi skulle jo kun til Fredericia. Vi masede os ind i minibussen og kørte. Da vi ankom til Fredericia, skulle vi vente til en bus fra Den Blå Avis.
Da bussen kom, var der kun mænd i bussen og kun EN ENESTE kvinde.
Bussen kørte direkte til Le Mans. Knap ti minutter efter bussen var kørt, åbnede vi weekendturens første øl ...

Op med telte og øl på andendagen

Vi ankom til en campingplads som Den Blå Avis havde reserveret. Der var ikke meget plads, for der var rigtig mange telte, men vi fandt da en lille tom plads og slog lejr dér – lige ved siden af fællesteltet hvor vi hurtigt kunne få en kold øl! Men jorden var sgu megahård! Man kunne næsten ikke hamre teltpløkkerne ned. Klokken var kun 08.15, så der var god tid til at gå rundt og kigge. Derfor sad vi ved teltet og åbnede et par øl.
Vi havde været dumme nok til at købe dem i Danmark, og de var derfor varme. De smagte ad helvede til.

Senere på dagen smuttede vi hen til racerbanen og kiggede på bilerne der holdt i »pits« og naturligvis lidt omkring. Vi mødte da også Tom Kristensen, John Nielsen og Casper Elgaard. Om aftenen smuttede vi i byen og så optoget gennem byen. Sent på aften vendte vi tilbage til fællesteltet og hyggede os lidt med øl og mad.

Brølende motorer

Næste dag – om lørdagen (tredjedagen) – startede det 24 timers racerløb.
Vi smuttede hen til racerbanen omkring tre timer inden løbet startede for at sikre os gode pladser – og vi stod helt foran. Men kort efter begyndte det at regne – sikke heldigt! Vi stod i regnvejret i godt to timer. Lige før løbets start kom solen dog frem.

Bilerne stod nu ved startlinien. Om et par minutter ville løbet starte. Klokken var nu 16.00. Startskuddet lød, og da bilerne nærmede sig vores pladser, kunne vi mærke motorerne: Virkelig højlydte og stærke.

Selvom vi er døve, kunne vi høre dem. Vildt høj lyd! Banen var omkring 12–13 km lang, og kun få minutter efter kørte de forbi os igen. De kørte vildt hurtigt! Vi blev der i ½–1 time før vi gik rundt og lavede forskellige ting samtidig med at vi så løbet. Sådan fortsatte det dag og nat. Det havde været en god dag. Sent på aftenen sad vi igen i fællesteltet og nød sandwiches og øl.

40–45 grade varmt

Om morgenen på fjerdedagen stod vi op, og det var helvedes varmt i teltene! Klokken var kun 9, og udenfor var det endnu værre! Jeg trængte virkelig til et iskoldt bad, og det fik jeg. Virkelig herligt! Derefter pakkede vi vores ting og teltene ned og lagde dem i vores bus. Så smuttede vi hen til racerbanen igen.

Vi fandt udmærkede pladser hvor vi blev indtil løbet sluttede. Vi sad der i 4–5 timer, og solen var lige ved at kvæle os. Det var 40–45 grader varmt! Tro mig! Vores vandflasker var kolde, men efter kun 15 minutter kogte de nærmest over. Og selvfølgelig havde vi brugt næsten alle vores penge, så vi havde ikke engang råd til en ny flaske vand. Men til gengæld blev vi meget brune efter denne tur.

Klokken var snart 16, og løbet var snart slut. Vi rejste os op som de andre tilskuere. Vi vidste at Team Bentley ville vinde.

De var langt foran de andre, og selvfølgelig var Tom Kristensen med på det hold. Løbet sluttede med Bentley som nummer 1 og 2 og med Audi på tredjepladsen. Nogle af bilerne, bl.a. Corvette og Porsche, lavede nogle fede U-vendinger. Man kunne lugte brændt gummi.

Efter det havde vi mulighed for at komme over på banen og løb hen til stedet hvor pokalerne blev modtaget af vinderne. Derefter var det tid til at smutte hen til bussen, men vi måtte mase os igennem alle menneskene der var på banen. Det lykkedes os da til sidst at komme ud.

Vi nåede bussen der kørte direkte hjem til Danmark og da vi var tilbage på kollegiet, var der virkelig anderledes: Alt var stille, og der var næsten ingen mennesker. Efter denne tur med alle de mennesker, øl, larm og sol føltes det virkelig underligt.

Det havde virkelig været en rigtig, rigtig og rigtig god tur. Vi havde moret os meget og oplevet mange ting. Det havde været fedt ...

Pædagogerne og vi har aftalt at det vil blive gentaget til næste år. Nemlig Le Mans 2004!!!

Til sidst vil jeg takke jer drenge og pædagoger for denne totalt fede tur! Måske ses vi til næste år....

Vores stolthed!

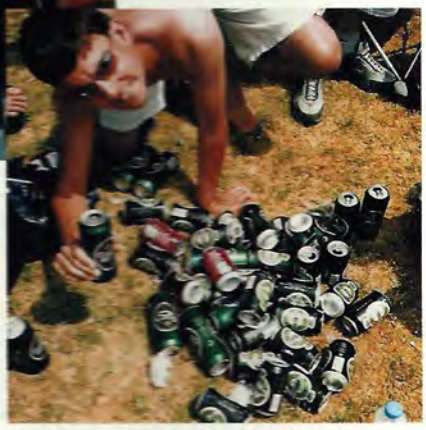

15 min. efter at vi åbnede vores første øl

Lasse, vores ægte Bentley-freak med en fanta

Skuespiller-uddannelse for døve i DK

I USA, Norge og Sverige er det muligt for døve at få en uddannelse som skuespiller. Men det har det hidtil ikke været i Danmark: Der er kreative, talentfulde og søgende døve mennesker, der selv har skabt forestillinger, som ofte er blevet vist for andre døve og evt. en lille gruppe af specielt interesserede hørende. Men i de fleste tilfælde arbejder de i en begrænset verden, hvor de ikke har muligheder for at udvikle sig i sparring med de faglige kompetencer og ressourcer, skuespillerbranchen indeholder.

Dette vil Skandinaviens Teaterskole nu gøre noget ved. Til november i år går de første tiltag til en skuespiller-uddannelse for døve igang. Det drejer sig om tre pilotprojekter, hvor to af dem er intensive weekendkurser og det tredje er en decideret skuespiller-uddannelse af to års varighed. Uddannelsen forventes opstartet i efteråret 2004.

Teaterskolen ønsker med dette tiltag at tilbyde døve en højt kvalificeret skuespillertræning og skabe et undervisningsmiljø, der har direkte kontakt til de optrædende kunstarter. Det er et mål at udvikle den enkeltes oplevelse af samspillet mellem krop, tanker og følelser og forøge den enkeltes bevidsthed om sine egene kreative ressourcer. Det er også kursernes sigte at støtte den enkeltes gå-på-mod og hjælpe til at overvinde evt. generthed overfor hørende.

Den to-årige uddannelse stiler imod at forberede sine elever til at optræde som scenekunstnere foran både døve- og hørende publikum, og give dem færdigheder i at varetage job som formidlere i sociale og arbejdsmæssige sammenhænge.

Selve indholdet af kurserne vil bestå af fysisk træning, opøvelse af kropsbevidsthed gennem indlæring af bevægelsessekvenser, improvisationsøvelser og arbejde med »monologer« ved solo optræden med feedback og gentagelser. På den to-årige uddannelse vil den fysiske træning være daglig og der vil blive arbejdet med musik og rytmik, teaterhistorie, skuespillerteknikker, improvisationsteknikker og dramatisk pædagogik. Eleverne vil få praktisk skuespiller erfaring gennem arbejde med instruerede forestillinger.

For yderligere oplysninger om undervisningssprog, tidspunkter, optagelsesprocedurer og aldersbegrænsninger kontakt:

Kunstnerisk leder:
Isabel Eisen
Skandinavisk Teaterskole
Struenseegade 15 A
2200 København N
tlf 35 39 43 40
Kontakt@teaterskole.dk

RSM plus

Statsautoriseret revisionsaktieselskab

Professionel assistance i alle revisions- og regnskabsmæssige forhold samt økonomisk rådgivning.

Statsautoriseret revisor
Ole Artmann
Adelgade 15
1304 København K
Skr. tlf. 3338 3954
Alm. tlf. 3338 9800
Fax 3338 9801

Statsautoriseret revisor
Henning Ravn Larsen
Grønhøjgade 45
6600 Vejen
Skr. tlf. 7536 0097
Alm. tlf. 7536 0211
Fax 7536 0331

www.rsmplus.dk

RSM plus er et selvstændigt medlem af RSM International, en uafhængig kæde af selvstændige revisions- og konsulentfirmaer med kontorer i mere end 80 lande.

Et synligt plus

Bent Mortensen &Søn
Aut. VVS-installatør
v/Henrik Mortensen
Frem 35 A
2800 Kgs. Lyngby
45 87 02 54
Fax 45 93 02 57
Installatører tilsluttet Lyngby-Taarbæk VVS-installatørforening

VVS GAS

Stort udvalg i kioskvarer
Spotlight VIDEO·KIOSK

Dronningensvej 2
5800 Nyborg
Tlf. 65 31 34 08

ÅBEN ALLE UGENS DAGE 10–22

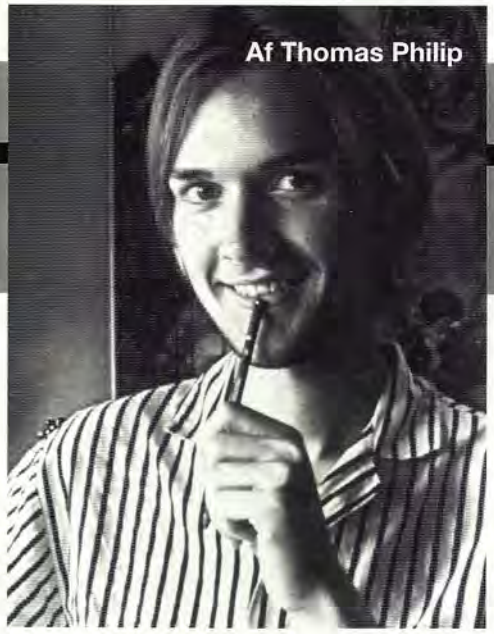

Af Thomas Philip

Synspunkt:

Danmark er et trygt og sikkert land. Vi i vores unge generation ikke har været udsat for store omvæltninger, og folk synes generelt, at tingene ikke kan være bedre. Især os døve, som sædvanligvis er stokkonservative og ikke ynder forandringer.

Bare for at give et eksempel, har de fleste døve været mistænksomme overfor den udvikling af cochlear implant, der foregøgler en fremtid for døve med en ny »hørelse«.

Vi tilhører jo ikke idealet: Ethvert menneske vil gerne have et barn med alle sanser i behold og vil gøre alt i medicinens magt for at udbedre en manglende sans.

Vi må lære at takle udvikling og forandringer, inden den går for vidt og indhenter os. Men her tænker jeg ikke på implantation, - jeg tænker især på døveskolerne.

Kvaliteten af døveskolerne er dårlig

Efter at have mødt og talt med især hørende forældre til døve børn, er det mit indtryk, at de fleste er frustrerede eller utilfredse med kvaliteten og de generelle koncepter i døveskolerne – dog specielt i København.

De synes skolerne mangler kreativitet og opfindsomhed. At skolerne ikke udvikler gode og intelligente elever, og at undervisning hverken er målrettet eller alderssvarende, som den er i almindelige folkeskoler. Døveskolerne løser således ikke den helt basale opgave, at alle skal modtage alderssvarende undervisning.

Nedlæg døveskolerne før amterne gør det

Amterne sigter efter helt at nedlægge de egentlige døveskoler: De er en meget stor byrde for de stramme budgetter.

Hvordan kommer vi udviklingen i forkøbet? Svaret er enkelt: Ved at nedlægge døveskolerne før andre gør det.

Efter hvad jeg har hørt, mener jeg at døve-klasser i almindelige folkeskoler fungerer mest optimalt.

Naturligvis med døve lærere og enkelte tolkede lektioner. De døve børn får herved et tidligt indblik i – og en god fornemmelse for – det øvrige samfund. Samtidig bliver de døve elever i fremtiden meget få, så det nye system kan være en slags overgang til døveundervisningens endeligt i nær fremtid.

Jeg ønsker at se en debat om døveskolerne: Er der grundlag for deres eksistens?

Manglende udfordring

I døveskolerne tvinges de bogligt normale elever til at gå i klasse med andre, der ikke kan skrive eller læse.

Undervisningsdifferentiering er nøgleordet på døveskolerne, men det bliver ofte på bekostning af de bogligt normale elever, som nemt kunne have klaret samtlige eksaminer på alderssvarende niveau, og dette sker ikke blot på Nyborgskolen hvor miljøet ikke ligefrem opfordrer til at gennemføre eksamener.

Men hvad med de bogligt udfordrede elever som ikke kvalificerer sig til den ny model? Det lader vi debatten om. Men jeg er overbevist om, at hvis denne nye model gennemføres, vil den være en sikker succes. Antallet af de bogligt udfordrede elever vil falde, og behovet for specialundervisning vil derfor ikke være så stort som nu.

Det er i mine øjne klart at disse idéer vil gavne den unge generation af døve, som pga. CI vil være nogle af de sidste. De fortjener det bedste.

Vores udspil skal komme først

Vi skal ikke risikere at myndighederne udnytter debatten til at skære ned på de hidtidige udgifter til specialpædagogik, artikulation, støttepædagoger, specielle ordninger vedrørende rehabilitering af døve børn, fordi CI er opfundet.

Der er stadig behov for støtte, men den skal bruges optimalt. Det kan måske virke udefinerbart og kompliceret, at døve går i en skole for normalthørende, men døve har aldrig kunnet sættes i bås eller kategoriseres som en enkeltgruppe.

Døve skal i skolen integreres og udfordres individuelt, og det er det de tildelte ressourcer skal bruges til!

01861 KHC 100007 000 0000306
JANNE BOYE NIEMELÄ
VEKSØVEJ 22, 1.
2700 BRØNSHØJ 2700 o 22/22 2

Telefon-ferie

Af Pernille Nellemann

Hvad er der dog galt med det offentlige og deres telefondamer?

I kender det sikkert, følelsen af at man virkelig ikke gider tage telefonen og tale med det offentlige, man er så træt af at skulle bruge lang tid på noget så simpelt.

For dem der ikke er begyndt at overtage forældrenes hårde job med at tale i telefon for jer, vil jeg illustrere en lille historie om hvad man kan opleve.

– Man tager computeren frem, ringer op til FC og opgiver sit eget nummer og det nummer man vil ringe til, fx ens eget mobilselskab, for man vil gerne forstå den her regning man har fået.

Der kommer så denne her herlige ting, man skal trykke på tast 1 hvis man vil have mobilen repareret, på tast 2 hvis man vil klage, på tast 3 hvis man vil høre nyheder, på tast stjerne (*) hvis man vil tale med en medarbejder. FC er tvunget til at spørge om hvad man vil, og når man siger tast *. Så er forbindelsen røget, og FC er tvunget til at ringe op og høre den herlige historie og så taste *, og der kommer en mekanisk stemme der siger at man er nummer 7 i køen. Så sidder man venter, og FC fortæller at der er dårlig ventemusik i røret hos FC, så kommer stemmen og siger at man nu er nummer 3 i køen.

Efter en pæn ventetid kommer man op som nummer et, så venter man bare igen, og endelig får man fat i en medarbejder der ikke oplyser navn eller en velkomst: Bare at det er Sonofon, ingen godaften, bare Sonofon.

Og når man sidder der og prøver at være høflig, fortæller hvad man hedder, hvad problemet er, og at man gerne vil have hjælp, så får man denne fede rutsjetur.

Det begynder med at hun siger at man skal stilles om til klageafdelingen, dvs. nummer 2, og så er forbindelsen røget, så man ringer op igen, venter igen til ens tur og får den samme ubehøvlede svar i telefonen, og når man venligt forklarer ens historie, siger de at man skal tale med en anden medarbejder som de nu vil stille en om til.

Efter omstillingen får man en ny medarbejder man endnu engang fortæller historien til, at man har en regning man ikke forstår.

Derefter siger denne medarbejder at det ikke er vedkommendes bord og at man derfor skal stilles om igen. Så havner man det rigtige sted, håber man, og får en i røret igen, man fortæller igen den samme historie om igen, og hvad får man så at vide? At den person der tager sig af regninger man ikke forstår, er på ferie.

Det gælder også når man vil tale med kommunen, bogklubber, skattekontoret og så videre. Man bliver så frustreret når man taler med dem i telefonen, derfor bruger de fleste e-post i dag.

E-post er i en sandhed en velsignelse for os døve, men sikkert også for hørende.

Men man kan også bruge den her fidus: Hvis man vil være sikker på at få fat i en person og tale med vedkommende og være sikker på at de har set at man findes og har et problem, kan man når man ringer til FC, fortælle dem alt det man vil ordne hos modtageren før FC ringer op. Så går det rimeligt hurtigere.

– Og hvis intet virker, så tag dit telt, sovepose og fredspipe og slå lejr i deres kontor, indtil de giver dig en aftale med rigtige vedkommende ... og derefter vil ingen turde stille dig om.

Tegning af Teddy Witzansky